

bunden ved en Forpligtelse ligeoverfor Monarchiets Finantsminister, og som ved en Voting her i Salen skulde nødes til ikke desto mindre at bryde denne Overeenskomst, ham stiller man derved i en Collision, som jeg ikke seer, at han kan løse undtagen paa een Maade, som jeg ikke anseer det for nødvendigt udtrykkelig at nævne. Det, jeg altsaa vilde henstille til de Herrer, det er, om de selv om de mene med stor Freidighed at kunne besvare det Spørgsmaal, der foreligger, saaledes at der ikke existerer nogen Forpligtelse, alligevel finde det for svarligt og rigtigt at give en saadan Besvarelse praktisk Udtryk i en Beslutning af det Indhold som den foreliggende.

Om Sagen iøvrigt skal jeg ikke tale; thi, som jeg bemærkede, det praktisk foreliggende er Beslutningen, og her er ikke Tale om at fremføre nogen Kritik over det Ene eller det Andet. Saaledes som Udvalget har forelagt Sagen for Folkethinget, er der ingen Anledning eller Opfordring til her at udtale nogen Kritik, hverken over den jydskke Tverbanesag eller over den Færd, der er viist af den Mand, paa hvem Opmærksomheden her saa ofte er bleven henledet. Jeg skal imidlertid ikke undlade for mit Vedkommende at udtale, at som min Anskuelse om den jydskke Tverbane — det har jeg tidligere udtalt — er forskjellig fra, hvad der for Dieblisset — for Dieblisset — er Stemning for, saaledes troer jeg ogsaa, at mine Anskuelser i hele denne Sag maaskee en heel Deel afsvige fra det, hvorfor der ligeledes for Dieblisset her er Stemning. Jeg kan i saa Henseende i Meget henholde mig til, hvad der igaar er blevet udtalt af Rigsdagsmanden for Ribe Amts 1ste Valgkreds (Rosenørn).

M. Sage: Dersom det skulde være Tilfellet, at der foruden mig selv skulde være noget Medlem her i Salen, der er kommen her i Aften i den Hensigt at stemme imod Udvalgets Forslag, saa haaber jeg, at de ligesaalidt som jeg ville forandre deres Beslutning efterat have hørt de Foredrag, der ere holdte til Forsvar for den Handling, der er skeet; jeg haaber ikke, at disse Forsvarstaler ville svække deres Mening om det Rigtige i nu at stemme

imod Udvalgets Forslag. Jeg har allerede sagt min Mening om Sagen, og jeg skal gjentage, at hvor beklagelig og hvor urigtig den hele Sag end forekommer mig, saa agter jeg dog at stemme mod Udvalgets Forslag, fordi jeg ikke troer, at vi i praktisk Henseende opnaae noget Gode ved at vedtage det. Jeg troer heller ikke, at det er den rette Tid nu at tage en saa, jeg siger, hverken rigtig eller urigtig, men en saa usædvanlig Bestemmelse som denne i vor Finantslov. Den rette Tid havde været, inden vi overleverede vor Kasse for to Aar, og den næstrigtige kommer, naar Rigsdagen igjen til October næste Aar kommer sammen og skal afgjøre, om vi fremdeles ville vedblive at lade vore Midler forblive i Monarchiets Varetægt. Det gaar med denne Sag, som det, for at bruge en lignelse, gaar, naar Vandene stige meget høit, saa glemmer man undertiden, at der er en lille Strøm, som egentlig til daglig Brug er det, hvorom det dreier sig, men naar Vandene falde igjen, saa er Strømmen der. Saaledes med denne Sag; man glemmer bestandig Pointet, og det er, at Rigsdagen har vedtaget ved Lov, at det Arbejde maatte gjøres i Sylland, og at Statens Garanti engageres til Beløb af 4 pCt. af 8 Millioner, og at det er en Kjendsgjerning, som dog Ingen kan modsig, at den Minister, der har affluttet denne Contract, som han var berettiget til at slutte, ikke har givet 8 Millioners Garanti, men har givet $5\frac{1}{2}$ Million garanterede Papirer og skaffet eller givet 2,400,000 Rb. i Contanter. Det beider jeg bestandig at fastholde som det usædvanlige Point i Sagen.

Naar der gjøres Bemærkninger, som jeg kan kalde af en personlig Natur, saa haaber jeg bestandig at skulle iagttage den Regel ikke at svare paa dem, men naar der af ærede Medlemmer gjøres Bemærkninger, som vedrøre Sagen i den Grad, at Noget dog let kunde lade sig forlede til en anden Anskuelse end den virkelige, saa maa jeg tillade mig at hylde mig ganske kort derover, og jeg gjentager ved denne Leilighed min Bøn til ærede Medlemmer, at de saavidt muligt ville bestræbe sig for ikke at lade en foregaaende Tale have sagt Andet end hvad han virkelig